

կ'ըսեին, իսկ գեղջկուհիներ, իրենց կուժերով աղբիւրը կու գային եւ ջուրով լեցնելէ ետք՝ զամոնք իրենց գլուխներուն դրած՝ հանդարտ ֆայլերով առուակին փոխ կածանէն իրենց հիւղակները կը վերադառնային:

Հոգեպար այդ պահուն, սալորի, ծիրանի, խնձորի, նարինջի ծառերով եւ որթատունկերով շրջապատուած այդ ձորին խռովիչ գեղեցկութենէն ազդուած, վերացնող, պայծառակերպող մթնոլորտին մէջ՝ կ'երեւակայէի Որդին Մարդոյ՝ որ երկու հազար տարիներ առաջ, այսպիսի ձորի մը մէջ, նստած պտղատու ծառերու շուրջին տակ առուի մը եզրին իր առաջնայիններուն առակներ կը պատմէր եւ իր ապագային մասին գուշակութիւններ կ'ընէր:

Կեանքիս մէջ ոեւէ ատեն գերբնական ներկայութեան մը այնքան խորունկ չեմ ազդուած որքան այդ պահէն՝ երբ այս

սպիտակադէմ եւ սրբատիպ հետեւորդը Մեծ Վարդապետին, մեզի կը պատմէր էմմաուսի ճամբորդներուն պատմութիւնը: Բարեշնորհ այս ընծայեալը՝ Արշակ Սարկաւազ Գալուստեանն էր որ ետքէն գահակալեց որպէս Ամենապատիւ Տ. Շնորհք Ս. Արքեպիսկոպոս Գալուստեան Պատրիարք Հայոց Կոստանդնուպոլսոյ եւ շնորհով ու մեծ իմաստութեամբ եւ փառութեամբ հովուեց իր հօտը:

Լոյս իջնէ հողակոյտին եւ լոյսերուն մէջ ցննան հոգիները երախտաշատ ուսուցիչներուս, որոնք, լուսոյ այս վառարանին մէջ անկրկնելի նուիրումով, հաւատով եւ գիտակցութեամբ մեր միտքն ու հոգին լուսաւորեցին:

Աղօթք, օրհնէմք եւ յաւիտեանական հանգիստ իրենց հոգիներուն:

ԿԱՌՊԻՍ ԵՍԱՅԵԱՆ

ԼԵՌ, ԾՈՎ ՈՒ ԳԻՐ

*Լեռնաշարեր գիր են երկար. գիր՝ ալիքներ ծովերու.
Կոչուած՝ անվերջ սէր ու կարօտ. յոյզ ու հոգեր պատմելու.
Ծագէ ծագ լուռ. սիրելիներ՝ այնքան հեռու իրարմէ
Կը սեւեռեն աչերն հոգու՝ այդ լեռ ու ծով - գրերու:*

ՄԱԾ ՈՒ ԳՐԻԶ

*Մշակելի հողերն հերկել ու ակօսել՝ օրհնացան.
Ձեռք մը՝ մաճին. ձեռք մը՝ գոշին, քաղել՝ հումքեր ըղձական.
Նոյն կոչումով արդարաւար. ձեռքեր՝ մաճկալ կամ գոշ սկալ
Կը պարզեն մեզ հաց ու բան. կ'ըլլան աղբիւր բերկրութեան:*

Քառասկներ

Վարդ Շիկահեր